

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**
zastoupený advokátkou Mgr. Karolínou Babákovou
sídlem Bucharova 1314/8, Praha 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 23. 7. 2020, č. j.: MSP-3/2020-ODKA-ROZ/4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí ministerstva spravedlnosti (dále pro oba správní úřady užíván obecný termín „žalovaný“, pokud rozlišení nemá vliv na srozumitelnost textu) ze dne 14. 11. 2019, čj. MSP-52/2019-OINS-SRIS/11, jímž bylo podle ust. § 67 odst. 1 správního řádu a ust. § 10 odst. 1 písm. a) alinea 2 zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o insolvenčních správcích“), rozhodnuto o tom, že se z důvodu vedeného trestního stíhání pro úmyslný trestný čin, který ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce, pozastavuje právo vykonávat činnost insolvenčního správce do dne nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se trestní řízení končí. Trestní stíhání je vedeno na základě usnesení policejního orgánu Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování,

expozitura Ostrava, ze dne 12. 6. 2019, xxxxx (dále také jen „*usnesení o zahájení trestního stíhání*“), a to pro zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle ust. § 216 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*trestní zákoník*“), ve formě spolupachatelství podle ust. § 23 trestního zákoníku, a pro pokus zvláště závažného zločinu maření spravedlnosti podle ust. § 21 odst. 1, § 347a odst. 1, odst. 5 písm. b) trestního zákoníku, rovněž ve formě spolupachatelství podle ust. § 23 trestního zákoníku.

[2] V žalobě vymezil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Poukázal na to, že možnost pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce je preventivním opatřením, jehož účelem je, aby nedošlo ke vzniku škody (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, čj. 3 Afs 277/2017-49, komentářová literatura), proto souhlasí s body 31 a 32 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Neurčitý pojem přitom musí vymezit žalovaný a je třeba jej vykládat v souladu s tímto účelem, a respektovat zákaz libovůle, diskriminace, principu rovnosti a zachovávat lidskou důstojnost. Žalovaný není oprávněn rozhodovat a posuzovat otázky, zda se trestný čin stal, kdo je jeho pachatelem a otázky viny a trestu. Případné pochybnosti o trestním stíhání je ale povinen promítnout do vlastního rozhodování v rámci správního uvážení. Podle názoru žalobce se žalovaný neřídil těmito východisky, neboť se nevypořádal se všemi skutečnostmi rozhodnými pro rozhodnutí, nestanovil přezkoumatelná kritéria a nevyhodnotil jejich naplnění. Konkrétněji uvádí, že nebylo vyhodnoceno, zda trestná činnost žalobce ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce, nezabýval se skutkem, který je mu kladen za vinu, a okolnostmi uvedenými v odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání. Nebylo provedeno posouzení intenzity ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce a nebyl proveden test proporcionality. K prvé okolnosti uvádí, že žalovaný se skutky nezabýval, uvádí, že podle odst. 69 odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že každé trestní stíhání za úmyslný trestný čin vždy ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce, dále pak v bodech 52 a 63. Znovu opakuje, že pokud se žalovaný nezabýval skutky uvedenými v usnesení o zahájení trestního stíhání, nemohl posoudit, zda tato činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce. Dále uvádí, že posouzením této podmínky se prvostupňové správní rozhodnutí zabývá v odst. 35 a 39 odůvodnění, v napadeném rozhodnutí v bodech 47 až 61, přičemž posuzoval pouze právní kvalifikaci jednání. Nebylo vysvětleno, co považují za řádný výkon funkce a jak konkrétní jednání toto ohrozilo. Odkazuje na usnesení o zahájení trestního řízení, kdy se podle jeho názoru nejednalo o žádnou složitou, vnitřně strukturovanou a obsáhlou činnost, která by zahrnovala delší rozsáhlou přípravu, realizaci spočívající v podobě sofistických schémat či v podobě mnohačetných bankovních převodů, jednalo se o jeden jednoduchý bankovní převod mezi bankovními účty a jednoduché předložení listin soudu. Pokud by žalobce antedatoval smlouvu o půjčce, nebylo by to právně významné, poukazuje na půjčku v definici § 657 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., případně zápůjčku podle ust. § 2309 občanského zákoníku, kdy je nutné přenechání předmětu půjčky, nikoliv projevy vůle, rozhodné je tak pouze přenechání finančních prostředků. Domnívá, že z tohoto důvodu dodatečné vyhotovení smlouvy o půjčce nemůže být porušením zákonné povinnosti. Totéž uvádí ohledně antedatování darovací smlouvy. Z těchto okolností dovozuje, že jeho jednání je bez právních následků. Namítá, že není patrné z článku 38 odůvodnění napadeného rozhodnutí, proč je toto jednání považováno za závažnou majetkovou kriminalitu a

narušení fungování justičního systému, k němu žalobce nevyužil žádné odborné znalosti nebo zkušenosti insolvenčního správce. Nechápe, jak mohl žalovaný dospět k závěru, že se jedná o komplexní kriminalitu, déle trvající stav a jak jej odborně zpochybňuje, neboť se jedná o tři případy v období pěti let, tedy podle jeho názoru o jednorázové a ojedinělé situace.

[3] Dále žalobce namítá nedostatečné vysvětlení porušení zásady nestrannosti, z něhož vychází body 50 a 80 napadeného rozhodnutí. Uvádí, že rozhodnutí uvádějí pouze obecná a povšechná konstatování, dále uvádí, že rozhodnutími byla porušena presumpce neviny, a to v tom směru, že vycházejí z toho, že trestní stíhání zpochybňuje morální integritu žalobce (poukazuje na charakter usnesení o zahájení trestního stíhání a stanovisko Veřejného ochránce práv sp. zn. 3592/2009/VOP/PJ) ve vztahu k jeho osobním vlastnostem. Za porušení presumpce neviny pak spatřuje konstatování v odst. 50 napadeného rozhodnutí o tom, že neprojevil snahu o nápravu svého jednání, kdy nelze vynést předběžný názor na jeho vinu (odkazuje na rozsudek Karaman v. Německo u Evropského soudu pro lidská práva a nález Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2016, sp. zn. I. ÚS 1965/15).

[4] Žalobce dále nesouhlasí s posouzením intenzity ohrožení důvěry, která vůbec nebyla provedena. Uvedl, že činnost insolvenčního správce vykonával od orku 1997a nikdy neporušil své povinnosti, poukázal na případ soudce Sotoláře a státní zástupkyně Pavlišové. Dále namítl, že nebyl zohledněn účel opatření v bodě 29 napadeného rozhodnutí, kdy tímto účelem je, aby nedošlo ke vzniku škody v insolvenčních řízeních, v nichž je správce ustanoven (odkazuje na již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu); tato argumentace byla odmítnuta (bod 57 a 58 prvostupňového správního rozhodnutí, bod 69 a 70 napadeného správního rozhodnutí). Rovněž namítá neprovedení testu proporcionality, kdy mu může vzniknout závažná újma, příjmy z činnosti insolvenčního správce a likvidátora jsou jeho jediným zdrojem příjmů. Posouzením v bodech 73 a 77 prvostupňového rozhodnutí a 65 až 67 napadeného rozhodnutí považuje za obecná a povšechná (žalovaný nehodnotil konkrétní trestní stíhání žalobce, intenzitu narušení veřejného zájmu a intenzitu hrozícího zásahu do jeho práv). Znovu opakuje, že intenzita rozhodnutí je mimořádná a zasahuje do jeho majetkové sféry. Namítá rovněž, že nebyla zohledněna případná délka trestního řízení a nejedná se tak o dočasné opatření. Namítá rovněž délku řízení o rozkladu (téměř osm měsíců).

[5] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou. Zákonnou podmínkou pro rozhodnutí je mj. existence trestního stíhání, nikoliv posuzování obsahu usnesení o zahájení trestního stíhání, trestné činy zpochybňují odbornost žalobce, neboť skutky kladené mu za vinu představují narušení legitimních očekávání procesních subjektů insolvenčního řízení i osob mimo něj a jeho odborných znalostí, dovedností, standardu odborné péče a vůči správě majetkové podstaty péče řádného hospodáře, stejně jako morální integrity, výkon funkce by s sebou nesl výrazné pochyby o jeho nestrannosti a hrozila by ztráta důvěry v řádnost insolvenčních řízení. Trestná činnost je déletrvající. Zákonem chráněná zájem spočívající v řádném dohledu nad činností insolvenčních správců převládá nad ekonomickými zájmy žalobce. Nepřílehavé považuje srovnání se soudci a státními zástupci, kdy zde nejde o sankci, stejně tak nemůže být narušena presumpce neviny.

[6] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že správní úřad je vázán usnesením orgánu činného v trestním řízení a nemůže s jeho závěry nějak polemizovat (je odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 277/2017-49), což nemohou zvrátit ani žalobcem předkládané znalecké posudky. Dále je rozebrána aplikace ust. § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích, kdy se ministryně ztotožnila se závěrem správního úřadu prvního stupně, kdy ochranné opatření nemá sankční charakter, a hodnoceno bylo ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce, kterou je nutné chápat ve vztahu k celé profesi insolvenčního správce, důležitost jeho role a naléhavý zájem společnosti na jejím řádném výkonu, závažnost jednání žalobce, z něhož je obviněn. Ministryně nesouhlasí s tvrzením žalobce, že se jednalo o jednorázové a ojedinělé situace, neboť jednání bylo déletrvajícím (tři případy jednání ve vzájemné souvislosti spáchané během pěti let), žalobce neprojevil sebemenší snahu o nápravu, když se posledním skutkem pokusil o zastření jednání. Trestné činy, pro něž je stíhán, zpochybňují odbornost žalobce, představují důvodné narušení legitimního očekávání procesních subjektů insolvenčního řízení i jiných osob, odborných znalostí, dovedností, standardu odborné péče a vůči správě majetkové podstaty péči řádného hospodáře, stejně jako morální integritu žalobce. Důsledky takto závažné komplexní kriminality jsou způsobilé k narušení celého justičního systému. Ministryně nedospěla ani k závěru, že by byl nedostatečně zvážen dopad do majetkové sféry žalobce, kdy poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, čj. 7 As 208/2018-71; neshledala ani námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí.

[7] Při ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích a stanoviscích setrvali.

[8] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[9] Podle ust. § 10 odst. 1 zákona o insolvenčních správcích: „*Ministerstvo může rozhodnout o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správcu, (a) proti kterému je vedeno trestní stíhání 1. pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce, nebo 2. za jiný úmyslný trestný čin, který ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce,...*“.

[10] V posuzované věci je možné poukázat při interpretaci právní normy na žalobcem i žalovaným zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, čj. 3 As 277/2017-49, byť je nutné uvést, že oba účastníci z tohoto rozsudku čerpají informace, které vedou k rozdílným výsledkům. Není sporné, že právní norma užívá neurčitý pojem „důvěra v řádný výkon funkce insolvenčního správce“, a že je nutné jej vykládat ústavně konformním způsobem. Žalobce v žalobě uvádí, že žalovaný se neřídil východisky pro výklad tohoto pojmu a nehodnotil intenzitu porušení, tato část žaloby je pak velmi obecná a jenom popisuje právní stav a judikaturu. Soud se k takto obecně

vymezenému žalobnímu bodu nemůže konkrétněji vyjádřit, neboť sám o sobě obsahuje pouze obecné formulace sice s konstatací nezákonnosti a neúplnosti posouzení, ale bez konkrétnější argumentace. Vzhledem k tomu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí soud hodnotí jako dostatečně konkrétní pro posouzení zjištěného skutkového stavu, tuto část žaloby hodnotí pouze jako východisko pro další konkrétnější námitky, které jsou uvedeny dále.

[11] Konkrétněji žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval skutky popsány v usnesení o zahájení trestního stíhání v tom smyslu, zda tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Při výkladu právní normy je podstatné, že žalovaný je vázán usnesením o zahájení trestního stíhání, a to co do vymezení skutku i obviněného. Žalovaný není oprávněn takto vymezený skutek sám měnit. Pokud je tedy žalovaný vázán tímto skutkem, nemůže vytrhávat jeho jednotlivé části a ty v tomto smyslu hodnotit, neboť tím by takto vymezený skutek svým výkladem měnil. Dále je nutné uvést, že žalovaný je vázán nejen tímto skutkem (jeho skutkovým vymezením), ale i jeho právním posouzením (srov. zákonnou formulaci „...za jiný úmyslný trestný čin...“). Obecně je možné vycházet z toho, že jedním ze základních aspektů vymezení skutku v usnesení o zahájení trestního stíhání je popis skutkové podstaty trestného činu, v tomto smyslu popis skutku musí tuto skutkovou podstatu vyčerpat. Tím je pak dána povaha takového vymezení skutku pro toto správní řízení, kdy žalovaný je vázán tímto popisem a sám o sobě je ve vztahu k naplnění skutkové podstaty hodnotit nemůže. Pro žalovaného je tak závazné vymezení trestného činu popisem skutku.

[12] Tím, že je žalovaný vázán i právním posouzením skutku, je pak dána možnost hodnocení ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce, která musí být v souladu i s právním hodnocením skutku. Nelze podle názoru soudu z popisu vymezení skutku vybírat jeho části, když ty byly jako celek hodnoceny při právním vymezení skutkové podstaty, a ty samostatně posuzovat bez vztahu k jejich trestněprávnímu vymezení. Žalovaný je tak vázán celým popisem skutku a jako takový jej musí hodnotit ve vztahu k zákonné podmínce posouzení ohrožení důvěry v řádný výkon funkce. Tak se v daném případě stalo, soud na toto hodnocení v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odkazuje (dva úmyslné trestné činy, povaha činnosti insolvenčního správce jako „prodloužené ruky soudu“, závažná majetková kriminalita a narušení fungování celého justičního systému, čímž byla zpochybněna odbornost žalobce a jeho morální integrita). Konkrétní posouzení podle názoru soudu provedeno bylo. Pokud s tímto posouzením žalobce nesouhlasí, nejedná se o nedostatek odůvodnění, ale o tvrzenou nezákonnost rozhodnutí.

[13] Žalobce konkrétněji namítá, že v bodě 43 napadeného rozhodnutí ministryně nepřesně cituje ze shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, kdy pomíjí druhou část, ale vůbec neuvádí, o co by se mělo jednat a co konkrétně by se mělo pomíjet. Tento odstavec cituje část shora uvedeného rozsudku a z žaloby není jasné, co a proč by mělo opomíjet.

[14] Žalobce dále uvádí, že z odstavce 69 napadeného rozhodnutí plyne závěr, že každé trestní stíhání za úmyslný trestný čin vždy ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce. Soud takový závěr v tomto odstavci neshledává, když tento odstavec cituje odstavce

z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, navíc takový závěr je zcela zjevně v rozporu s odůvodněním rozhodnutí jako celku. Tato část žaloby je poměrně nesrozumitelná, žalobce dále uvádí, že ministryně tento názor (zřejmě názor, který žalobce uvádí v žalobě) nejprve cituje v bodě 52 rozhodnutí a následně ho v bodě 63 označuje za chybný. V odst. 52 odůvodnění je provedena citace z odůvodnění rozhodnutí v prvním stupně, v odst. 63 je uvedeno, že „*ne každé trestní stíhání insolvenčního správce pro úmyslný trestný čin bez dalšího zakládá ohrožení důvěry v řádný výkon funkce*“. Soudu není jasné, co z odůvodnění dovozuje žalobce v tomto žalobním bodu, jeho závěr uvedený v žalobě soud v odůvodnění neshledává, a není tak jasné, proč by měla ministryně vyvozovat nějaké důsledky a z čeho, a co by měla odůvodňovat. Názor žalobce, že se žalovaný nezabýval skutky popsány v odůvodnění, zcela zjevně neodpovídá odůvodnění rozhodnutí, když to tyto skutky s ohledem na naplnění zákonné podmínky „ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce“ hodnotilo.

[15] V další části žaloby žalobce namítá, že žalovaný posuzoval pouze právní kvalifikaci jeho jednání, což podle názoru soudu je v souladu se shora uvedeným rozsahem a možností posouzení věci žalovaným v tomto správním řízení, když ten je vázán usnesením o zahájení trestního stíhání. Soud tak odkazuje na předchozí část svého odůvodnění k vázanosti žalovaného tímto usnesením, a to co do jeho skutkové věty, tak i právního posouzení. Nikde z odůvodnění v obecném smyslu neplyne, že by bylo provedeno pouze hodnocení právního ustanovení trestního zákoníku, ale hodnocen byl celý skutek včetně jeho právního posouzení.

[16] Žalobce dále rozebírá naplnění skutkové podstaty trestných činů, pro něž je trestně stíhán, to však pro účely tohoto správního řízení nemá žádného významu, neboť žalovaný neposuzuje trestní rovinu zahájeného trestního řízení, ale je tímto vymezením vázán. Proto posuzování jednotlivých částí skutkové podstaty soud pro toto správní řízení nepovažuje za podstatné. Celý tento žalobní bod tak nemohl být ve správním řízení posuzován, a pokud takové posouzení neprovedl žalovaný vázán usnesením o zahájení trestního stíhání, postupoval v souladu se zákonem.

[17] V této části žaloby pak žalobce vytrhuje z odůvodnění jednotlivé věty, aniž by zohledňoval, že odůvodnění napadeného rozhodnutí reaguje mj. i na jeho argumentaci v podaném rozkladu, kterou žalobce v podané žalobě ve velké míře opakuje. Vzhledem k tomu, že žalobce napadá okolnosti svého trestního stíhání, podle názoru soudu je tato část žaloby zjevně nedůvodná, neboť tyto okolnosti v tomto správním řízení ohledně jejich trestněprávního posouzení není žalovaný oprávněn hodnotit.

[18] Žalobce dále uvádí, že žalovaný porušil presumpci neviny, když vycházel z toho, že trestní stíhání zpochybňuje jeho morální integritu. V tomto závěru soud neshledává porušení presumce neviny, neboť žalovaný nemá žádnou pravomoc posuzovat vinu žalobce v trestním řízení, ale posouzení naplnění zákonného znaku pro vydání tohoto správního rozhodnutí. V této části je pak žaloba poněkud nekonzistentní, neboť nejprve tvrdí, že žalovaný nehodnotil další aspekty jeho jednání s ohledem na výkon činnosti insolvenčního správce, a následně namítá, že v tomto řízení tyto aspekty hodnotit nelze. Jak bylo shora uvedeno, hodnocení žalovaného soud vnímá jako posouzení zákonných podmínek pro vydání rozhodnutí, aniž by to mělo a mohlo mít jakýkoliv vztah

k trestněprávnímu posouzení takového jednání či hodnocení osobních vlastností žalobce. Pokud žalobce poukazoval na zprávu Veřejného ochránce práv, pak hodnocení naplnění zákonných podmínek podle ust. § 10 odst. 1 zákona o insolvenčních správcích představuje zákonnou podmínku pro rozhodnutí, nikoliv hodnocení osoby žalobce a jeho osobních vlastností ve vztahu k pravomocnému trestnímu odsouzení. Námitka týkající se odst. 50 napadeného rozhodnutí je vytržena z kontextu, tento odstavec nikde neuvádí závěr, že by byla hodnocena vina žalobce v trestním řízení. Stejně tak nelze při hodnocení tohoto žalobního bodu vycházet z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva či Ústavního soudu, neboť vina žalobce v trestněprávním smyslu nikde hodnocena nebyla. Argumentace žalobce se v žalobě neustále opakuje, soud v dalším odkazuje na předchozí části odůvodnění rozsudku.

[19] V další části žalobních bodů žalobce napadá posouzení intenzity ohrožení důvěry, nesouhlasí s tím, že žalovaný se odmítl zabývat jeho námitkou, že činnost správce vykonává od roku 1997. To neodpovídá odůvodnění rozhodnutí, neboť to tuto okolnost hodnotilo, což je v odůvodnění uvedeno. Žalobce dále v žalobě poukazuje na případy kárných řízení se soudcem a státní zástupkyní, a uvádí, že v nich byla hodnocena jejich dosavadní bezúhonnost. Soud takovou argumentaci musí odmítnout pro naprostou nesrovnatelnost – v obou případech se jednalo o kárné řízení, nikoliv o rozhodnutí o dočasném zproštění funkce, proto východiska pro takové posouzení jsou naprosto jiná. Žalobce pak neuvádí, v čem konkrétně je takové posouzení srovnatelné pro rozhodnutí o dočasném zproštění funkce insolvenčního správce, kromě velmi obecného poukazu na podobnost právních profesí. Jak bylo již shora uvedeno, v případě žalobce se nejednalo o to, že by tato okolnost nebyla hodnocena, ale o její posouzení ve vztahu k rozhodovacímu důvodu.

[20] Rovněž soud odmítá, že by žalovaný nezohlednil účel rozhodnutí. Žalobce v žalobě uvádí, se žalovaný a ministryně odmítli touto námitkou zabývat, to je ale naprosto v rozporu s odůvodněním obou správních rozhodnutí, neboť tato námitka hodnocena byla, o čemž mj. svědčí i to, že ministryně v odůvodnění napadeného rozhodnutí z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí přímo cituje. Spíše než námitka nedostatku odůvodnění se tak jedná o nesouhlas žalobce s jejím hodnocením. Žalovaný k poukazu žalobce na možnost vzniku škody v konkrétních řízeních poukázal na to, že smyslem tohoto opatření je zamezit ohrožení důvěry v řádný průběh insolvenčního řízení, nikoliv vyloučení škody v probíhajících insolvenčních řízeních, s čímž soud souhlasí. Nejednalo se tak o pomínutí této námítky, ale o její posouzení, které není provedeno podle názoru žalobce.

[21] V dalším žalobním bodě žalobce namítá, že nebyl proveden test proporcionality, který v žalobě spatřuje v tom, že pokud existuje veřejný zájem na pozastavení práva vykonávat funkci, je nutné jej vážit s ohledem do zásahu práv žalobce a intenzitou narušení veřejného zájmu; poukazuje na své příjmy z této činnosti. Žalobní bod si v tomto smyslu ovšem protiřečí, neboť následně poukazuje na body 73 až 77 prvostupňového rozhodnutí a odst. 65 až 67 napadeného rozhodnutí, kde je test proporcionality proveden. K tomu soud uvádí, že tento aspekt hodnocen byl, což žalobce v žalobě přímo tvrdí, proto na odůvodnění odkazuje. Konkrétněji žalobce uvádí, že žalovaný se nezabýval trestním stíháním, konkrétní intenzitou narušení veřejného zájmu a

konkrétní intenzitou hrozícího zásahu do práv žalobce, podle jeho názoru test proporcionality byl formální. Podle názoru soudu z odůvodnění nic takového neplyne, intenzita dopadu hodnocena byla, nebyla však shledána natolik silnou, aby v případě žalobce mohla změnit rozhodovací důvod, když ministryně odkázala i na to, že žalobce může vykonávat jinou výdělečnou činnost. Soud s takovým posouzením souhlasí, neboť nikde není stanoveno, že by v případě tohoto druhu rozhodnutí musela být hodnocena konkrétní újma na příjmy žalobce z konkrétní funkce výkonu činnosti insolvenčního správce. Žalobní bod v tomto směru vůbec neuvádí konkrétní zpochybnění skutečností, z nichž žalovaný vycházel, pouze namítá značně obecně, že dopad rozhodnutí nebyl posouzen. Tak tomu však nebylo, neboť konkrétně se odůvodnění těmito aspekty zabývá a soud tak na ně odkazuje (dočasnost rozhodnutí, nemožnost výběru jiného rozhodnutí, účinky rozhodnutí pro futuro, nikoliv v probíhajících 116 insolvenčních řízeních, jiné příjmy). Žalobce pouze konkrétněji zpochybňuje skutečnost, že se jedná o dočasné opatření a poukazuje na dobu trvání trestného řízení. Takovou okolnost však při obecném hodnocení testu proporcionality nelze podle názoru soudu zohledňovat, neboť nemůže být v době rozhodnutí o dočasném pozastavení výkonu činnosti známo, jak dlouho má trestní řízení trvat, tuto skutečnost je tak nutné hodnotit s ohledem na povahu rozhodnutí, jímž je ze zákona jeho dočasnost, což se v tomto případě stalo.

[22] Ve věci soud neshledal, že by napadené či prvostupňové rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, čemuž nasvědčuje i skutečnost, že žalobce konkrétně s některými závěry v žalobě polemizuje. Nejedná se tak o nedostatek důvodů rozhodnutí, ale o nesouhlas s posouzením věci.

[23] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. února 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu